

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 268/2011-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. T., P., zastúpeného advokátom JUDr. B. M., H., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV 9/2010 z 28. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2011 doručená sťažnosť J. T., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 ObdoV 9/2010 z 28. októbra 2010 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplynulo, že žalobou podanou 8. augusta 2001 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sa sťažovateľ domáhal proti spoločnosti T., s. r. o., B. (ďalej len „žalovaný“), vyslovenia neplatnosti zmluvy o použití blankozmeniek č. 30290864/2 z 11. júna 1998 uzatvorenej medzi sťažovateľom a žalovaným (ďalej len „zmluva o použití blankozmeniek“), vyslovenia, že žalovanému nevzniklo právo vyplniť blankozmenky, a uloženia povinnosti žalovanému vrátiť blankozmenky sťažovateľovi. Žalobu odôvodnil tým, že zmluvu o použití blankozmeniek za žalovaného nepodpísali osoby na to oprávnené a spôsobom upraveným zákonom. Keďže právo žalovaného na vyplnenie blankozmeniek bolo viazané na omeškanie sťažovateľa s plnením lízingových splátok a v čase uzatvorenia zmluvy o použití blankozmeniek nebola medzi žalovaným a sťažovateľom takáto zmluva uzatvorená, nemohol sa sťažovateľ dostať do omeškania s plnením lízingových splátok. Tieto skutočnosti sú podľa sťažovateľa dôvodom absolútnej neplatnosti zmluvy o použití blankozmeniek podľa § 39 a § 40 Občianskeho zákonníka. Rozsudkom krajského súdu č. k. 34 Cb 93/01-217 z 31. mája 2007 bola žaloba sťažovateľa v celom rozsahu zamietnutá. Na základe odvolania sťažovateľa z 12. júla 2007 rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 109/2008, 4 Obo 110/2008 z 11. septembra 2009 bol rozsudok krajského súdu potvrdený. Proti potvrdzujúcemu rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd namietaným rozhodnutím tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že v dovolacom konaní, ako aj v konaní pred prvostupňovým a odvolacím súdom došlo k vadám konania uvedeným v § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pretože mu bola postupom všeobecných súdov odňatá možnosť konať pred súdom. Sťažovateľ ako žalobca v konaní pred krajským súdom podaniami zo 4. marca 2007 a z 10. apríla 2007 predložil v prílohe svojich podaní listinné dôkazy a zároveň navrhol konajúcemu súdu zabezpečiť ďalšie ním navrhnuté listinné dôkazy. Podľa tvrdenia sťažovateľa krajský súd jeho návrh bez odôvodnenia

uznesením zamietol, pričom sa vôbec nezaoberal relevantnosťou navrhnutých dôkazov vo vzťahu k predmetu sporu. Krajský súd nevykonal (neprečítal) ani listinné dôkazy, ktoré boli sťažovateľom predložené. Aj v rámci odvolacieho konania sťažovateľ podaním zo 17. marca 2008 predložil ním získané listinné dôkazy, ktoré odvolací súd nevykonal, pričom na doplnenie dokazovania nenariadil pojednávanie, ako mu to ukladá § 214 ods. 1 písm. a) OSP. Následkom uvedeného postupu je nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Aj keď tieto už uvedené námietky boli predmetom odvolania sťažovateľa, ako aj ním podaného dovolania, všeobecné súdy sa s týmito namietanými skutočnosťami nijako nevysporiadali, čím sťažovateľovi znemožnili konať pred súdom.

Namietané rozhodnutie najvyššieho súdu je podľa názoru sťažovateľa arbitrárne a svojvoľné. Dovolací súd sa nijako nevysporiadal s povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť pojednávanie na prerokovanie odvolania, pretože „bolo povinnosťou odvolacieho súdu zaoberať sa zopakovaním, alebo doplnením dokazovania v tejto veci a bolo povinnosťou zaoberať sa či skutočne v danom prípade došlo k podvodu zo strany odporcu, lebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem“. Nenariadením pojednávania na prerokovanie odvolania, hoci naň boli splnené zákonné podmienky, bolo porušené základné právo sťažovateľa na verejné prerokovanie veci. Napokon sťažovateľ namieta porušenie práva na nezávislý a nestranný súd.

Podľa názoru sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 9/2010 z 28. októbra 2010, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie, „bolo porušené

- právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a právo sťažovateľa na prejednanie veci na nezávislom a nestrannom súde, vyplývajúce z čl. 6, ods. 1 Dohovoru, z čl. 36, ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

- právo sťažovateľa, aby sa jej vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, vyplývajúce z čl. 6, ods. 1 Dohovoru, a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

- právo sťažovateľa na účinný opravný prostriedok, vyplývajúce z čl. 13, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.

Sťažovateľ zároveň žiadal o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 200 000 €, čo považuje za „symbolickú náhradu jeho celkovej ujmy“ z dôvodu, že „došlo k závažnému zásahu do práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces sťažovateľovi bolo znemožnené efektívne chrániť a uplatňovať svoje právne nároky a pritom už viac ako 10 rokov nemôže skončiť svoju súdnu kauzu, ktorá v konečnom dôsledku je priehľadná a jasná, no napriek tomu sťažovateľovi tento stav neustále spôsobuje ujmu“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k.: 1ObdoV 9/2010 zo dňa 23. októbra 2010 (správne má byť „28. októbra 2010“, pozn.) porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k.: 1ObdoV 9/2010 zo dňa 23. októbra 2010 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľovi vo výške 200.000,- Eur (slovom Dvestotisíc eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

Vzhľadom na podstatu námietok sťažovateľa uvedených v jeho sťažnosti ústavný súd považoval za podstatné citovať aj relevantnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu a rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok prvostupňového krajského súdu.

V odôvodnení rozsudku krajského súdu č. k. 34 Cb 93/01-217 z 31. mája 2007 krajský súd okrem iného uviedol: „Súd zamietol návrhy právneho zástupcu žalobcu na vykonanie dokazovania listinnými dôkazmi, ktoré sa konkrétne týkali nárokov z leasingovej zmluvy a preukazovania kúpy predmetu leasingu. Ďalej zamietol jeho návrhy na doplnenie

dokazovania v súvislosti s vystavením poverenia pre Ing. P. a ustanovením pána R. za konateľa spoločnosti a to jednak z dôvodu, že sa netýkajú predmetu konania alebo ich súd nepovažoval za dôležité pre rozhodnutie vo veci.“

Najvyšší súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku sp. zn. 4 Obo 109/2008, 4 Obo 110/2008 z 11. septembra 2009 vo vzťahu k sťažnostným námietkam uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 a §214 ods. 2 O. s. p. v znení platnom od 15. októbra 2002, bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené predpoklady vo veci pojednávať podľa § 214 ods.1 O. s. p a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

... Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že krajský súd vo veci vykonal riadne dokazovanie a dospel k správneému záveru, že zmluva o použití blankozmeniek č. 30290864/2 zo dňa 11. 06. 1998, je platne uzatvorená a nie je daný žiadny dôvod, ktorý by mal za následok neplatnosť zmluvy o použití blankozmeniek č. 30290864/2 zo dňa 11. 06. 1998, pre nedostatok formy vyžadovanej zákonom alebo dohodou zmluvných strán podľa § 40 ods. 1 Obč. zákonníka. Navrhované ďalšie dôkazy žalobcom správne krajský súd nevykonal, pretože nemali vplyv na rozhodnutie v danej veci. Pretože predmetná zmluva je platná, krajský súd správne žalobcu v celom rozsahu zamietol.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V sťažnosti je výrazne oddelený petit od ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha (petit). Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenia o porušení iných práv a inými rozhodnutiami, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (obdobne III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07). Ústavný súd sa preto zaoberal namietaným porušením práv v rozsahu, v akom ich sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti pred ústavným súdom vymedzil v petite návrhu, t. j. skúmal, či uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 9/2010 z 28. októbra 2010 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 9/2010 z 28. októbra 2010, je podľa názoru ústavného súdu zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani

právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až písm. g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP.

V tejto súvislosti je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť, či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02,

I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 35/02).

Zo sťažnosti vyplýva, že porušenie označených práv sťažovateľa spočíva v jeho nesúhlase s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v namietanom rozhodnutí, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 109/2008, 4 Obo 110/2008 z 11. septembra 2009 ako procesne neprípustné. Podľa sťažovateľa je namietané rozhodnutie najvyššieho súdu arbitrárne a svojvoľné, pretože najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa.

Ústavný súd v tomto konaní preto skúmal, či uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 9/2010 z 28. októbra 2010 je z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné. Najvyšší súd v odôvodnení namietaného rozhodnutia okrem iného uviedol:

„Dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzuje podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., keďže postupom súdu a to tým, že odvolací súd nenariadil pojednávanie na odvolacom súde, čím sa žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom.

Dôvody dovolania vidí v tom, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nezákonné, nespravodlivé a zmätočné. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) ... pristúpil ku skúmaniu, či v predmetnej veci je dovolanie prípustné.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V ust. § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. sú stanovené prípady kedy je prípustnosť dovolania daná podľa tohto ustanovenia.

Dovolací súd konštatoval, že prípustnosť dovolania podľa ust. § 238 ods. 1 O. s. p. nie je daná, keďže rozsudkom odvolacieho súdu nebol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, rozhodnutím odvolacieho súdu sa tento neodchýlil od právneho

názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.) a odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil vo výroku prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovolací súd preto skúmal, či v predmetnej veci nie je prípustnosť dovolania daná podľa ust. § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Z dôvodov uvedených v ust. § 237 možno podať dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, keďže prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je založená na princípe univerzality. V ust. § 237 O. s. p. je taxatívne uvedený výpočet väd, pre ktoré možno podať dovolanie.

Dovolací súd konštatoval, že v predmetnej veci neboli zistené vady uvedené v ust. § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p., tieto ani dovolateľ neuvádzal.

Preto dovolací súd skúmal, či nedošlo k vade uvedenej v ust. § 237 písm. f/ O. s. p. t.j. či účastníkovi konania sa postupom súdu neodňala možnosť konať pred súdom.

Dovolateľ vidí naplnenie ust. § 237 písm. f/ O. s. p. v konaní odvolacieho súdu, ktorý nenariadil pojednávanie na prejednanie odvolania.

Podľa ust. § 214 ods. 1 O. s. p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,

b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 115a O. s. p. bez nariadenia pojednávania,

c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.). V prejednávannej veci odvolací súd nedoplňal dokazovanie a dokazovanie nebolo potrebné zopakovať. Súd prvého stupňa nerozhodol podľa ust. § 115a O. s. p. a nariadenie prejednania odvolania nevyžadoval dôležitý verejný záujem.

Dovolací súd preto konštatoval, že rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia pojednávania bolo v súlade s ust. § 214 O. s. p., preto týmto postupom odvolacieho súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k názoru, že v danej veci nie je daná prípustnosť dovolania ani podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. a preto v zmysle ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. dovolanie žalobcu bez jeho vecného prejednania odmietol.“

Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (IV. ÚS 245/2010).

Z odôvodnenia namietaného rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a dostatočným spôsobom vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľa, ale pretože sa s nimi nestotožnil, odmietol dovolanie ako neprípustné. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v zákone. Ústavný súd preto konštatuje, že postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje, preto bolo potrebné sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011